Twaalfenhalf jaar geleden

GRAYSON EN JAMESON HAWTHORNE KENDEN DE REGELS. OM DE regels te kunnen omzeilen, moest je ze namelijk wel kennen. *Op kerstochtend mogen jullie geen stap buiten jullie kamer zetten voor de klok zeven uur slaat.*

Onder zijn deken bracht Jameson een legerwalkietalkie naar zijn mond. 'Heb je de klokken vooruitgezet?' Hij was zeven, zijn broer was acht; allebei meer dan oud genoeg om mazen in het net te spotten.

Dat was de truc. De uitdaging. Het spel.

'Ja,' bevestigde Grayson.

Jameson was even stil. 'Wat nou als onze opa ze toen we in bed lagen heeft teruggedraaid?'

'Dan gaan we over op plan B.'

Hawthornes hadden altijd een plan B. Maar dit keer bleken ze dat niet nodig te hebben. In Hawthorne House bevonden zich vijf staande klokken, die allemaal op precies hetzelfde tijdstip zeven uur sloegen: vijf voor halfzeven.

Gelukt! Jameson gooide zijn walkietalkie neer, wierp de deken van zich af en begon te rennen: de kamer uit, de gang door, twee keer links, een keer rechts, in de richting van de grote trap. Jameson vlóóg. Maar Grayson

was een jaar ouder, een jaar groter – hij was zijn vleugel al uit, en al halverwege de trap.

Jameson nam de trap met twee treden tegelijk, en toen hij zeventig procent had gehad, lanceerde hij zich over de leuning. Hij suisde naar de begane grond en viel boven op Grayson. Ze belandden samen op de vloer, een kluwen van ledematen en kerstochtendkoorts, krabbelden overeind en sprintten in een nek-aan-nekrace naar de deuren van de Salon, die ze precies tegelijkertijd bereikten – en waar hun vijfjarige broertje hun voor bleek te zijn geweest.

Xander lag opgekruld als een puppy op de vloer. Gapend deed hij zijn ogen open, en hij keek hen slaperig aan. 'Is het al Kerstmis?'

'Xan, wat doe je hier?' Grayson fronste. 'Heb je hier geslapen? Volgens de regels…'

'Mogen we geen stáp buiten onze kamer zetten,' antwoordde Xander, die rechtop ging zitten. 'En ik heb geen stap gezet. Ik ben hierheen geróld.' Toen zijn broers hem strak aankeken, deed Xander voor hoe hij dat had gedaan.

'Helemaal vanaf je slaapkamer?' Jameson was onder de indruk.

'Zonder te stappen.' Xander grijnsde. 'Ik win!'

'Die kleine is ons te slim af geweest.' De veertienjarige Nash slenterde op zijn broers af en hees Xander op zijn schouders. 'Zijn jullie er klaar voor?'

De vierenhalve meter hoge deuren van de Salon gingen maar één keer per jaar dicht, van middernacht op kerstavond tot de jongens op kerstochtend naar beneden kwamen. Jameson keek naar de twee gouden ringen waaraan je de deuren kon opentrekken en dacht aan de wonderen die ze erachter zouden vinden.

Kerstmis in Hawthorne House was mágisch.

'Nash, jij neemt die deur,' beval Grayson. 'Jamie, help me met deze.'

Jameson grijnsde en sloot zijn vingers naast die van Grayson om de ring. 'Een, twee, drie… trekken!'

De majestueuze deuren gingen open, en ze zagen… niets.

'Het is weg.' Grayson bleef staan, onnatuurlijk roerloos.

'Wat is weg?' vroeg Xander, die zijn nek strekte om iets te kunnen zien.

'Kerstmis,' fluisterde Jameson. Geen kerstsokken. Geen cadeautjes. Geen wonderen of verrassingen. Zelfs alle kerstversiering was verdwenen, behalve de boom, en ook die was helemaal leeg.

Grayson slikte. 'Misschien wilde onze opa dit keer niet dat we de regels overtraden.'

Dat was het probleem met spelletjes spelen: soms verloor je.

'Geen Kerstmis?' Xanders stem begon te trillen. 'Maar ik heb geróld.'

Nash zette Xander neer. 'Ik ga dit oplossen,' zwoer hij zacht. 'Dat beloof ik.'

'Nee.' Jameson schudde zijn hoofd, en hij voelde zijn borstkas en ogen branden. 'We missen iets.' Hij dwong zichzelf elk detail van de ruimte in zich op te nemen. 'Daar!' zei hij, en hij wees naar een plekje bijna boven in de boom waar één kerstbal hing, verborgen tussen de takken.

Dat was geen toeval. Toeval bestond niet in Hawthorne House.

Nash liep door de Salon, plukte de kerstbal uit de boom en hield hem omhoog. Aan een rood lint bungelde een bol van doorzichtig plastic. Het plastic had een duidelijke naad.

Er zat iets in.

Grayson nam de kerstbal van Nash over en brak hem met de precisie van een neurochirurg open. Er viel één wit puzzelstukje uit. Jameson vloog erop af. Toen hij het omdraaide, zag hij op de achterkant de hanenpoten van zijn grootvader staan. *1/6*.

'Een van de zes,' zei hij hardop, en zijn ogen werden groot. 'De andere bomen!'

Er stonden zes kerstbomen in Hawthorne House. Die in de hal torende zes meter boven hen uit en was behangen met fonkelende lampjes. De boom

in de eetkamer hing vol met parels, en die in de theekamer was versierd met kristallen. Op de tweede verdieping bij de trap deinden fluwelen linten tussen de takken van een gigantische spar; op de derde stond een witte boom met alleen maar goudkleurige ornamenten erin.

Toen Nash, Grayson, Jameson en Xander alle bomen uitkamden, vonden ze nog vijf kerstballen, met in vier daarvan een puzzelstukje. Zodra ze de ballen hadden geopend, konden ze de puzzel maken: een vierkant. Een wít vierkant.

Jameson en Grayson graaiden tegelijkertijd naar de laatste kerstbal. 'Ik heb de eerste hint gevonden,' zei Jameson koppig. 'Ik wist dat er een spel was.'

Na een paar tellen liet Grayson de kerstbal los. Jameson had hem vrijwel meteen open. In de bal vond hij een kleine metalen sleutel, die aan een sleutelhanger met een zaklampje hing.

'Schijn ermee op de puzzel, Jamie.' Zelfs Nash kon de verleiding van dit spel niet weerstaan.

Jameson knipte de zaklamp aan en richtte de lichtstraal op de voltooide puzzel. Er verschenen woorden. ZUIDWESTELIJKE HOEK VAN HET LANDGOED.

'Hoelang is dat lopen?' vroeg Xander op dramatische toon. 'Uren?'

Het Hawthorne-landgoed was nog veel groter dan Hawthorne House.

Nash knielde naast Xander neer. 'Verkeerde vraag, knul.' Hij keek naar de andere twee. 'Kan een van jullie me vertellen wat de goede is?'

Jamesons blik schoot naar de sleutelhanger, maar Grayson was hem voor. 'Waar is dat precies de sleutel van?'

Het antwoord was een golfkarretje. Nash reed. Toen de zuidwestelijke hoek van het landgoed in zicht kwam, lieten de broers een bewonderende stilte vallen terwijl ze met open mond naar hun cadeau keken.

Dat had absoluut niet in de Salon gepast.

In een viertal enorme eiken bevond zich de meest uitgebreide boomhut die de broers – en misschien wel iedereen ter wereld – ooit had gezien. Het wonder had meerdere verdiepingen en leek op iets uit een sprookje, alsof het uit de eiken was getoverd, alsof het daarin thúíshoorde. Jameson telde negen bruggen die de bomen met elkaar verbonden. De hut had twee torens. Zes spiraalglijbanen. Ladders, touwen, trappen die in de lucht leken te zweven.

Dit was de boomhut der boomhutten.

Voor het bouwwerk stond hun grootvader, met zijn armen over elkaar geslagen en een zweem van een glimlachje op zijn gezicht. 'Eerlijk gezegd,' riep de grote Tobias Hawthorne, terwijl het golfkarretje tot stilstand kwam en de wind door de bomen floot, 'had ik jullie hier eerder verwacht.'

1

GRAYSON

SNELLER. GRAYSON HAWTHORNE WAS EEN EN AL KRACHT EN CONtrole. Zijn vorm was onberispelijk. Hij wist al heel lang precies hoe hij zijn tegenstander visualiseerde, hoe hij elke uithaal vóélde, hoe hij het momentum van zijn lichaam gebruikte bij elke aanval die hij blokkeerde of uitvoerde.

Maar het kon altijd sneller.

Nadat hij voor de tiende keer dezelfde reeks bewegingen had doorlopen, stond Grayson stil, en rolde het zweet langs zijn blote borst. Terwijl hij zijn ademhaling gelijkmatig en beheerst hield, knielde hij neer voor de restanten van de boomhut uit hun kindertijd, opende zijn messenrol en bestudeerde zijn opties: drie dolken, twee met rijkversierde heften, een eenvoudig en gestroomlijnd. Grayson koos voor de laatste.

Met het mes in zijn hand en zijn armen langs zijn zij kwam Grayson omhoog. Geest, scherp. Lichaam, ontspannen. *Begin.* Je kon op een heleboel manieren met een mes vechten, en toen Grayson dertien was, had hij al die manieren een jaar lang bestudeerd. Al hadden de kleinzoons van miljardair Tobias Hawthorne natuurlijk nooit iets simpelweg bestudéérd. Zodra ze een focuspunt hadden gekozen, werd er verwacht dat ze één werden met het onderwerp, het tot in de puntjes beheersten.

En dit was wat Grayson dat jaar had geleerd: je houding was het allerbelangrijkst. Je bewoog niet met het mes. Jij bewoog zélf, en daardoor bewoog het mes. Sneller. *Sneller.* Het moest natuurlijk voelen. Het moest natuurlijk zíjn. Zodra je spieren zich spanden, zodra je je adem inhield, zodra je een houding afbrak in plaats van hem vloeiend te laten overgaan in de volgende, verloor je.

En Hawthornes verloren niet.

'Dit was niet wat ik bedoelde toen ik zei dat je een hobby moest zoeken.'

Grayson negeerde Xanders aanwezigheid tot hij zijn reeks bewegingen had afgemaakt – en de dolk met uiterste precisie naar een laaghangende tak had geworpen, zo'n twee meter bij hen vandaan. 'Hawthornes hebben geen hobby's,' zei hij tegen zijn broertje, en hij liep weg om zijn dolk te halen. 'Wij hebben specialismes. Expertise.'

'Als iets de moeite waard is om te doen, moet je het ook goed doen,' citeerde Xander, en hij wiebelde met zijn wenkbrauwen – waarvan er een net begon terug te groeien na een mislukt experiment. 'En alles wat je goed doet, kan beter.'

Waarom zou een Hawthorne genoegen nemen met beter, fluisterde een stem ergens achter in Graysons hoofd, *als hij de beste kan zijn?*

Grayson pakte het heft van de dolk vast en trok. 'Ik moet weer aan het werk.'

'Je bent een geobsedeerd man,' verklaarde Xander.

Grayson stopte de dolk terug in de messenrol, die hij oprolde en dichtknoopte. 'Ik heb achtentwintig miljard redenen om geobsedeerd te zijn.'

Avery had zichzelf – en hun – een onmogelijke taak gegeven. Vijf jaar om meer dan achtentwintig miljard dollar weg te geven. Dat was het grootste deel van het Hawthorne-fortuin. De afgelopen zeven maanden waren ze alleen nog maar bezig geweest met het samenstellen van het bestuur en de adviescommissie.

'We hebben nog vijf maanden om te bepalen aan welke goede doelen

we de eerste drie miljard willen schenken,' zei Grayson kortaf, 'en ik heb Avery beloofd dat ik er bij elke stap voor haar zou zijn.'

Grayson Hawthorne hechtte veel waarde aan beloftes – net als Avery Kylie Grambs. Het meisje dat het fortuin van hun grootvader had geërfd. De vreemdeling die een van hen was geworden.

'Als iemand met vrienden, een vriendin en een klein leger aan robots denk ik gewoon dat je wel wat meer balans in je leven kunt gebruiken,' zei Xander. 'Een échte hobby? Ontspanning?'

Grayson keek hem veelbetekenend aan. 'Jij hebt sinds de zomervakantie vorige maand is begonnen al minstens drie octrooien aangevraagd, Xan.'

Xander haalde zijn schouders op. 'Dat zijn recreatieve octrooien.'

Grayson snoof en bekeek zijn broertje eens goed. 'Hoe gaat het eigenlijk met Isaiah?' vroeg hij zachtjes.

Geen van de Hawthorne-broers had als kind geweten wie hun vader was – tot Grayson had ontdekt dat de zijne Sheffield Gráyson was. Die van Nash was een man genaamd Jake Násh. En die van Xander heette Isaiah Alexánder. Van die drie mannen was Isaiah de enige die met recht een vader kon worden genoemd. Hij en Xander hadden die 'recreatieve octrooien' samen ingediend.

'Dit gesprek ging over jou,' zei Xander koppig.

'Ik moet weer aan het werk,' herhaalde Grayson op een toon die iedereen behalve zijn broers steevast op hun plek wist te zetten. 'En in tegenstelling tot wat Avery en Jameson lijken te denken, heb ik geen babysitter nodig.'

'Nee,' beaamde Xander vrolijk, 'en ik schrijf heus geen boek getiteld *Hoe zorg je voor je neerslachtige twintigjarige broer*.'

Grayson kneep zijn ogen tot spleetjes.

'Rustig maar,' zei Xander met dodelijke ernst, 'er staan geen plaatjes in.'

Voordat Grayson een gepast dreigement kon bedenken, begon zijn telefoon te trillen. In de veronderstelling dat het de cijfers waren die hij had

opgevraagd, haalde hij hem tevoorschijn, maar het bleek een berichtje van Nash te zijn. Toen hij weer naar Xander keek, wist hij direct dat zijn jongste broertje hetzelfde bericht had ontvangen.

Grayson was degene die de noodlottige boodschap hardop voorlas: 'Alarm.'

2

JAMESON

HET GEBRUL VAN DE WATERVALLEN. DE MIST IN DE LUCHT. DE ACHTERkant van Avery's lichaam dat tegen de voorkant van het zijne drukte. Jameson Winchester Hawthorne was hóngerig – naar dit, naar haar, naar alles, naar méér.

De watervallen van de Iguaçu vormden het grootste complex van watervallen ter wereld. Het pad waarop ze stonden liep vlak langs de rand van een ongelofelijk hoge klif. Jameson keek naar de watervallen, en voelde de verleiding van méér. Hij keek naar de reling. 'Daag je me uit?' mompelde hij tegen Avery's achterhoofd.

Ze bracht een hand naar achteren en raakte zijn kaak aan. 'Absoluut niet.'

Jamesons mondhoeken kwamen omhoog – een plagerige, duivelse glimlach. 'Dat is waarschijnlijk maar beter ook, Erfgename.'

Ze draaide haar hoofd om hem te kunnen aankijken. 'Waarschijnlijk?'

Jameson keek weer naar de watervallen. *Onstuitbaar. Verboden terrein. Dodelijk.* 'Waarschijnlijk.'

Ze logeerden in een villa op palen, aan alle kanten omringd door de jungle; in de wijde omtrek was er niemand te bekennen, behalve zij twee,

Avery's beveiligingsteam en de brullende jaguars in de verte.

Nog voordat Jameson Avery naar hem toe hoorde komen, voelde hij haar aanwezigheid.

'Kop of munt?' Ze leunde tegen de reling en zwaaide met een bronsmet-zilveren munt. Haar bruine haar hing half uit haar staart en haar T-shirt met lange mouwen was nog vochtig van de watervallen.

Jameson bracht zijn hand naar haar elastiekje en trok het langzaam en voorzichtig naar beneden – uit haar haar. *Kop of munt* was een uitnodiging. Een uitdaging. *Jij kust mij, of ik kus jou*. 'De dealer bepaalt, Erfgename.'

'Als ik de dealer ben…' Avery legde haar handpalm plat tegen zijn borst en daagde hem met haar blik uit iets aan haar natte T-shirt te doen. 'Dan hebben we een kaartspel nodig.'

Stel je eens voor, dacht Jameson, *wat we allemaal zouden kunnen doen met een kaartspel*. Maar voordat hij een aantal van de opwindendere mogelijkheden kon opnoemen, begon de satelliettelefoon te trillen. Er waren maar vijf mensen die daar het nummer van hadden: zijn broers, haar zus en haar advocaat. Jameson kreunde.

Het bericht was van Nash. Negen seconden later, toen de satelliettelefoon overging, nam Jameson op. 'Je timing is geweldig, Gray. Zoals altijd.'

'Ik neem aan dat je Nash' bericht hebt ontvangen?'

'We zijn opgeroepen,' zei Jameson monotoon. 'Was je van plan om weer te spijbelen?'

Iedere Hawthorne-broer kreeg één alarmbericht per jaar. Dat bericht betekende eerder 'ik heb jullie nodig' dan 'noodgeval', maar als een van de broers het bericht stuurde, dan kwam de rest naar hem toe, zonder vragen te stellen. Het negeren van een alarmbericht had… consequenties.

'Als je ook maar één woord zegt over leren broeken,' snauwde Grayson, 'dan…'

'Zei je nou "leren broeken"?' Jameson vond dit veel te leuk. 'Je valt weg,

Gray. Vraag je me nou om je een foto te sturen van de loeistrakke leren broek die je aan moest nadat je een alarmbericht had genegeerd?'

Waag het niet me daar een foto van…'

'Een video?' vroeg Jameson luid. 'Wil je een video van toen je in die leren broek karaoke stond te zingen?'

Avery plukte de telefoon uit zijn handen. Zij wist net zo goed als Jameson dat ze Nash' oproep niet konden negeren, en zij had de slechte gewoonte om zijn broers níét te kwellen.

'Grayson, met mij.' Avery bestudeerde Nash' bericht. 'We zien je in Londen.'